

POSUDEK VEDOUcíHO DIPLOMOVÉ PRÁCE

Studijní obor: **Anglická a americká literatura (jednooborové navazující studium)**

Název práce: **Vypravěčské strategie v povídkách Raymonda Carvera**

Autor práce: **Ondřej Selner**

Vedoucí diplomové práce: **PhDr. Mariana Machová, Ph.D.**

Stručná charakteristika práce

Práce věnovaná otázce vypravěče v díle amerického prozaika Raymonda Carvera je rozdělena do dvou částí. První je zaměřena teoreticky a nabízí přehled různých pojetí vypravěče v moderních naratologických přístupech. Cílem praktické části je pak přehledná typologie Carverových vypravěčů v celém jeho povídkovém díle.

Celkové zhodnocení

Téma vypravěče v povídkách R. Carvera je dobře zvoleno a jasně vymezeno, autor se mu věnuje soustředěně a důkladně (to lze ocenit zejména v druhé části práce). Základní členění práce je jasné a přehledné (byť rozdělení na část teoretickou a praktickou působí poněkud mechanicky a postrádám organičtější propojení obou částí). Lze též ocenit záměr pokusit se o typologii Carverových vypravěčů napříč celým jeho povídkovým dílem. Práce byla průběžně řádně konzultována a jako vedoucí práce oceňuji vstřícnost autora vůči doporučením a návrhům, které z těchto konzultací vzešly. Oproti původní verzi práce tak došlo k značnému posunu. Zároveň je však nutno konstatovat, že záměr práce nebyl zcela přesvědčivě naplněn a práce přes všechnu snahu vykazuje nedostatky.

Úvodní teoretická část práce se pokouší o víceméně historický přehled vývoje pojetí vypravěče v moderní naratologii, což je snaha snad až příliš ambiciózní. Hned první věta zřejmě obsahuje překlep, když tvrdí, že naratologie se počíná formovat „v druhé polovině 20. století“. Sama chronologie a zařazení jednotlivých teoretiků je poněkud zmatené (viz např. zařazení Tomaševského, Bachtina a Todorova do jedné generace). Široký záběr přináší množství konceptů, jež jsou ovšem jen stručně naznačeny (mnohdy možná ne zcela pochopeny), vinou čehož jednak rozdíl mezi jednotlivými pojetími nevystávají dostatečně zřetelně, jednak jsou jejich charakteristiky místy značně zjednodušující, až zavádějící (např. Bachtinova dialogičnost jistě nespočívá v rozhovoru mezi vypravěčem a čtenářem). Úvodní přehledová část práce je do velké míry závislá na informacích z Kubíčkovy monografie o vypravěči a jako demonstrace diplomatova vlastního zvládnutí obtížné teoretické problematiky není příliš přesvědčivá. Ve vztahu k vlastnímu tématu práce se též nabízí otázka účelnosti takovéto přehledové, a tudíž povrchní a zjednodušující, expozice. Z tohoto hlediska je více na místě shrnutí pojetí vypravěče u Waynea C. Bootha, s jehož některými pojmy autor práce následně pracuje v samotné analýze Carverových textů. Naopak poněkud sporné je zařazení zvláštní kapitoly o eseji „Narativ“ J. H. Millera, jenž je relevantní spíše okrajově, problematická se mi jeví též volba Cullerova textu.

Praktická část vychází z části teoretické spíše volně, a to tím, že pracuje s některými pojmy v první části nastíněnými. Spíše než o přímou aplikaci zřetelně vymezených teoretických konceptů na konkrétní textový materiál jde o občasné využití spíše nahodile zvolených pojmů, které začasťe reprezentují různé přístupy a dochází tak k poněkud matoucímu mísení teoretických přístupů. Základní rozdělení vycházející z Boothových kategorií vypravěče dramatinovaného a nedramatinovaného se jeví jako nosné, ovšem vymezení jednotlivých vypravěčských podtypů není zcela zřetelné a ani uvedené příklady z textů, které mají jednotlivé typy ilustrovat, nepůsobí vždy zcela průkazně. Ustanovení „nespolehlivého vypravěče“ jakožto třetí kategorie vedle dvou zmíněných pak působí nekoncepčně, neboť vnáší jiné kategorizační kritérium. Jinak lze v této části ocenit soustředěnou pozornost věnovanou detailům odlišujícím jednotlivé vypravěčské typy a s tím související důkladnou práci s textem.

Práci **doporučuji** k obhajobě.

Navrhovaná klasifikace: **dobře**

25. 8. 2016

Datum

Podpis